

skerne skal slutte sig sammen og danne fælles Systuer uden Principaler, vinder mer og mer Tilslutning. Endnu den 22. var Strejken ikke endt.

I Holland er alle Syersker organiserede i en Fagforening. Et Medlem af denne var i Paris for at gøre sig nærmere bekendt med Strejken. Hun udtalte det Haab, at deres nationale Fagforening i Tiden maatte blive international.

Fra Rigsdagen.

Fabriklovudvalgets Betænkning, som er ventet med spændt Interesse af os Kvinder, foreligger nu og skal vi næste Gang give en udførlig Redegørelse deraf.

„Kvindernes Bygning“s Regnskab.

Herved underrettes alle Bidragydere om, at Regnskabet over Indsamlingen til »Kvindernes Bygning« vil blive fremlagt fra d. 15. Marts d. A. til behagelig Eftersyn paa Kontoret, Pilestræde 9, 1. S. o. G.

Kbhvn., d. 23. Febr. 1901.

Med Højagtelse
Caroline Hansen,

Dansk Kvindesamfunds Repræsentant i
»Kvindernes Bygning«.

Fra Uge til Uge.

Skolenyt.

Frkn. Paludan-Müllers bekendte Skole paa Ørstedesvej er solgt til Frkn. Milo og Leerbeck, begge Lærere hos Frk. Steenberg. Skolen, hvis Bestyrerinde var Datter af Historikeren, Caspar Paludan-Müller, har aldrig hørt til de meget moderne, men den har altid udmærket sig ved en sjælden god Tone, ligesom den fra sin første Begyndelse har fundet sine Elever blandt Hovedstadens mest dannede Kredse.

Fra Ringkøbing amt.

I Lov af 24de Marts 1899, § 15, findes et lille Fremskridt for Kvindene, idet »Enker, som har undervisningspligtige Børn, kan vælges ind i Landkommunernes Skolekommission. Dette har man i Herning benyttet sig af, idet Enkefru Christensen er valgt ind i Hernings Skolekommission. Hvis noget lignende finder Sted i andre Egne af Landet, skulde Kvindene indberette det til »Kv. og Sfs«. A. S.

Dansk Kvindesamfunds

Kbhvn.s Kreds afholder offentlig Møde Torsdag d. 7. Marts Kl. 8, Kronprinsensgade 7. Fru Vibeke Salicath vil tale om »Herberg for hjemløse Kvinder«. Lister over de hidtil til Sagen indkomne Bidrag vil blive fremlagt i Lokalet.

Træk af Kvindens Liv i gamle Dage.

(Fortalt af Fru Th. Brodersen ved en Klubaften i D. K. S.s Aalborgkreds). (Fortsat.)

Jeg vil slutte disse spredte Træk med at anføre en lille Slægtskrønike, som B. Arnesen-Kall fortæller i sine Livserindringer, og som netop karakteriserer de Forhold, der ovenfor er omtalte. Det hed den Gang: den unge Pige vælger ikke selv, hun bliver valgt. Forældrene aftalte ligesom i tidligere Tid alle Ægteskaber.

Der var tre Døtre i mine Bedsteforældres Hus. Den ældste var meget klog, velbegavet, men slet ikke smuk. Den mellemste hed Cathrine. Jeg ved ikke, hvorledes hun har set ud i sine unge Dage, thi jeg husker hende kun som gammel. Derimod ved jeg, at i Støvringgaard Kloster, hvor hun døde som ugift, sagdes, at hun vel saa ud som en Heks, men desuagtet

Dansk Kvindesamfunds Klubafteener.

Man bedes bemærke, at det er den første og tredje Mandag i hver Maaned, at der i vore Lokaler paa Nørregade 33, Stuen, holdes Klubafteener og hvor Medlemmerne have Lov til at medtage Gæster.

Mandag den 4. Marts Kl. 8, vil Hr. Dr. med. Lorentzen tale om en ofte forekommende Kvindesygdom.

Fra Ind- og Udland.

Finland. »Nuti« som ved Aarhundredskiftet fremtræder i et nyt fikt Omslag, der bærer Haabets grønne Farve, har samtidig skiftet Redaktør.

Dr. phil. Maikki Friberg, som i de sidste tre Aar har arbejdet med utrættelig Energi og Dygtighed for Bladet som Redaktør, og for hvem det er lykkedes at sprede sin egen varme Interesse for de i Bladet behandlede Spørgsmaal ud i videre Kredse, fratræder Redaktionen for udtalt at vie sine Kræfter til Afholdsbladet »Kdilylväjäs« Tjeneste. Redaktionen er overtaget af Annie Furihjelms og Fanny Hult; men Dr. Friberg vil dog fremdeles yde Bidrag til Tidsskriftet.

Frøken Adeleide Ehrnrooth, den utrættelige Forkæmper for Kvindens Rettigheder, fyldte 75 Aar den 17de Januar.

Hun hædredes ved en Deputation, ved Telegrammer og Blomster fra mange Sider. Efter hendes eget Ønske fejrede hendes Slægt Dagen med en Uddeling af Brændselhjælp til fattige.

Kvinders Ret til at være Apotekere. Finlands Stænder er indgaaede med et Andragende til Senatet om at give Kvinder Apotekerbevilling. Paa Senatets Forespørgsel har Medicinalraadet svaret: at »da et stort Antal Kvinder allerede har Plads paa Landets Apoteker, og da Raadet har bragt i Erfaring, at de passer deres Arbejde med ganske den samme Samvittighedsfuldhed og Duelighed som de mandlige Medhjælpere, og da det ligeledes mener, at der ikke vilde fremkomme nogen Slags Vanskeligheder ved at give Kvinder lige Ret med Mænd til at faa Ansættelse paa Apoteker og til efter aflagt Prøve at komme i Besiddelse af de dermed følgende Rettigheder, maa Medicinalraadet i al Underdanighed give sig Bifald til Finlands Stænders Andragende.

De finske Dokumenter. I Følge et Telegram af 22de Febr. skal ca. 850 Damer fra Helsingfors have indgivet en Petition om, at de Dokumenter fra 1809, i hvilke Kejser Alexander d. 1ste af Rusland lovede at bevare Storfyrstendømmet Finlands konstitutionelle Rettigheder ubeskaarne, fremdeles maatte blive i Finland og ikke flyttes til Rusland som paatænkt. Rigsraad Plehve skal derefter have givet sit Samtykke til deres Forbliven i Finland.

(»Samfundet«).

KVINDEN OG SAMFUNDET.

Nørregade 33, St.

København K.

Norge. Kristiania Folkebank har efter derom indgivet Andragende bevilget Norsk Kvindesagsforening 1000 Kr. paa den Betingelse, at indtil 100 Kvinder af den arbejdende Klasse fik gratis Adgang til Foreningens Kursus i Husøkonomi.

* * *

Frankrig. Kvindene vinder Terræn i Frankrig. Den 12. Febr. vedtoges i Deputeretkammeret med 376 Stemmer mod 161 en Lov, hvorved Kvindene sikredes Valgbarhed til Arbejdernes Voldgiftsdomstole, som bestaar af Arbejdsgivere og Arbejdere. Den Deputerede, der anbefalede Lovforslaget, ytrede bl. A.: Det er, fordi man i Arbejderklassen ikke tilstrækkelig har forsvaret Kvindernes Rettigheder i alle Fag, at Arbejdslønnen er saa lav.

Den som kysser Pigerne.

Af Helene von Bohlau.

(Fortsat.)

Hun indhyllede sin Herre som i en Sky af Renlighed og Orden; men midt i denne Sky sad Hr. Tiburtsius selv og smøgede Tobak, medens hans Krop stak i en blækklattet Slaabrok og hans Fødder i udtraadte Filtsko. Jo, der sad han og opdyngede paa sit Skrivebord Smuds og Støv og Lærdom i svære Masser og rørte det sammen og strøede Snustobak derover og spyttede paa Gulvet og tørrede Pennen paa sine Knæbukser og smed sin hvide Paryk oven paa sine Papirer, saa at Puderet stod som en Støvsy op af den og blandede sig med Tobaksrøg og Snustobak og Lysetande, som han altid spildte ud af Lysesaksen paa Skrivebordet, (Møddingen kaldte Katrine det i sit Hjertes inderste).

Dette var en Sorg og en Elendighed, som Katrine stred af yderste Evne tor at skjule for Verdens Øjne. Thi Verden skulde tro, at Hr. Tiburtsius var et Vidunder af Properhed, Punktighed, Ordenssans og den Slags prisværdige Egenskaber. Det havde Katrine sat sig i Hovedet, det var hendes Orm, hendes fiske Ide, og ikke alene hendes, men Fru Tiburtsius's med. Stakkels Hr. Tiburtsius! Hvordan blev du ikke til Mode, naar du i al Uskyldighed kom trissende ned ad din Trappe, og saa pludselig Køkkendøren fløj op, og et Kvinde-

menneske, bevæbnet med Børster, for løs paa dig. Der var Klædebørsten og Fløjelsbørsten, og de to faldt som et Haglvejr over dig, Klædebørsten over din Ryg og Fløjelsbørsten over din Krave. Og naar derpaa, hidlokket ved Lyden af Børstningen, Fru Tiburtsius aabnede en anden Dør og viste sig med Pudderdaasen i den ene Haand og Kvasten i den anden for at give din Paryk en frisk Overpudring og pudse din Pisk med Fingrene, medens Børstningen begyndte paa en frisk, begyndte vildt, heftigt, hæsblesende, for at Herren for Himlens Skyld ikke skulde blive forsinket; alt sammen i aller dybeste Ærbødighed og Tjenstiver, i ægteskabelig Kærlighed og Omhu!

»Og Hænderne, lille Gustav, du har vel vasket Hænderne?« hviskede Fru Tiburtsius med sin lille fede, ligesom lidt skrattende Stemme.

Naar saa du, Hr. Tiburtsius, var sluppet lykkelig og vel ned paa Gaden, var du næsten en Smule svimmel, og du rystede lidt paa Hovedet over »disse Fruentimmer.« men kun ganske lidt, saa at det ikke kunde ses oppe fra det aabne Vindu, hvor din Ægtehalvdel raabte: »Du kommer da vel i rette Tid til Middag, lille Gustav, saa vi kan have Eftermiddagen for os.«

Saa gik du paa Raadhuset, og saa var du en fri Mand! Du boltrede dig i Forhandlingerne som en Fisk i Vandet; nu kunde ingen lænere faa Fingre i dig, de maatte blive udenfor, der hjalp ingen Snak, udenfor! Saa snart du var over Dørtærskelen, var du i Sikkerhed. Det var en herlig Indretning!

Alligevel blev du mangan Gang midt under Forhandlingerne saa besynderlig til Mode, omtrent som en Snegl, der har gaaet i Tanker og ladet sit Hus tilbage et eller andet Sted — dersom ellers sligt kunde hænde en Snegl — og nu pludselig bliver bekymret for, at der skal tilstøde Huset noget, om det monstro bliver traadt itu, eller om nogen uvedkommende kryber ind i det?

Netop saadan var du til Mode, kære Hr. Tiburtsius, det maa du give mig Ret i. Bare du ikke havde været nødt til at gaa saa at sige splitter-nøgen paa Raadhuset men havde kunnet som Sneglen tage dit Hus paa Ryggen. Huset, det vil sige dit Skrivebord; det havde været herligt. Men det maatte kønt blive staaende hjemme, det dyrebare Skrivebord, Møddingen.

Og du, maa indrømme, at en Mødding midt i saadant et skinnende

var den bedste, tjenstvilligste og mest belæste Dame, som nogensinde havde været i Klosteret. Den yngste, Anna, har jeg kun set i Portræt. Efter dette og efter Beskrivelse maa hun have været overmaade smuk og yndig. Men i aandelig Henseende skal hun langtfra have været saa begavet som den ældste og den mellemste Søster, der begge ligesom min Fader havde arvet min Oldefaders boglige Sans og skarpe Hukommelse.

Mine tre Fastre sad da som unge Piger oppe paa deres Jomfrubur. Det var i 1769, kort efter at Ewald med Oplæsningen af sin »Adam og Eva« havde indført et aldeles nyt Element i Huset. Francaisen*) var længst afskudiget, men de fik lige fuldt deres Timer i Sprog og Musik og maatte kun komme ned i Storstuen, naar de blev beordrede til at møde i Pyn-ten. Til Trods for Tidens ceremonielle Væsen, der især gik ud over de unge Piger, havde de det ret godt, kom imellem pudsede og stivede paa

* »Francaisen« = den da hyppigt benyttede udenlandske Lærerinde.

et enkelt Bal-paré og — langt oftere end det hørte til i hin Tid — paa Komedie, hvor deres første Barndoms store Heros, Holberg, alt den Gang havde mistet en Del af sin Tiltrækningskraft for Publikum. Vel spillede man endnu hans Stykker meget flittigt, men man begyndte dog at mumle om, at han var for plump, at der var Udtryk, der burde udelukkes o. s. v. Det var Begyndelsen til, at Græderiet og Sentimentaliteten snart skulde fortrænge hans sunde, kraftige Komik.

Dog tilbage til mine tre Fastre, der sad og morede sig, som de kunde bedst, med Silkebroderiet, med at læse franske Romaner, der den Gang aldeles ikke var forbuden Frugt, med at sy paa Pynten og med at lægge tavse, udtalte Fremtidsplaner, thi det gør vist alle unge Piger, i hvilken Tid de end fødes. Det udgør nu en Gang en Del af deres Væsen.

Saa kom der da en smuk Morgen Bud fra Mama op til Jomfruburet, at alle tre Døtre havde at indfinde sig i Storstuen Kl. 10. Det var en usædvanlig Tid. Der maatte være

noget ekstraordinært paa Færde. Or-dren lød ogsaa paa, at Rammerne med Silkebroderiet skulde bringes ned. Det gjaldt altsaa et længere Op-hold i Storstuen.

I hin Tid var der aldrig Tale om Indvendinger. En Ordre var en Ordre. Den maatte pareres med Soldatens ubetingede Lydighed mod sin Officer. Dermed var Historien ude.

I Følge den givne Ordre pyntede altsaa mine tre Fastre sig, det bedste de kunde, lod Rammerne med Silkebroderiet bære ned og satte sig, da de var komne ned, pynteligt og stift, som om de skulde have figureret ved en Theaterforestilling, paa Storstuens højryggede, med Ruslæder betrukne Stole, i Forventning om, hvad der skulde komme. Men ikke een af dem vovede at vende Blikket mod Døren. Det havde været mod al Anstand. Nej, som velopdragne Piger hæftede de det pligtskyldigst paa Rammens Blomster og Blade, og ingen af dem mælede et Ord.

Efter en halv Times pinlig Venten gik Døren endelig op. Min Bedstefader traadte ind med en ung Mand,